

LIBRIS

We know
books

Cornelia Funke

CĂLĂREȚUL DRAGONILOR

CU ILUSTRĂȚIILE AUTOAREI

Traducere din limba germană

Alexandru Mihăilescu

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FUNKE, CORNELIA

Călărețul dragonilor / Cornelia Funke ; cu il. autoarei ;
trad. din lb. germană de Alexandru Mihăilescu.

- București : RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-553-1

I. Mihăilescu, Alexandru (trad.)

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CORNELIA FUNKE
Drachenreiter

© 2007 Cecilie Dressler Verlag GmbH & Co. KG, Hamburg 1997
Toate drepturile rezervate

Coperta și ilustrații de
Cornelia Funke

© RAO Distribuție, 2021
pentru versiunea în limba română

2022

ISBN 978-606-006-553-1

Lui Uwe Weitendorf

CUPRINS

Vești rele / 9
Adunare în ploaie / 15
Povețe și avertismente / 27
Orașul cel mare și omul cel mic / 32
Șobolanul vaporean / 38
Focul dragonului / 54
Așteptând întunericul / 62
Rătăciți în zbor / 68
Mandragor-cel-de-Aur / 81
Spionul / 90
Furtuna / 98
În cușcă / 107
Baziliscul / 119
Profesorul Wiesengrund povestește / 130
Picior-de-Muscă dă de veste a doua oară / 145
Tot spre Sud / 157
Corbul / 167
Baldovin Wiesengrund are un oaspete / 173
La indicator / 183
Văgăuna djinnului / 192
Hotărârea lui Picior-de-Muscă / 201
Luna dispărută / 206
Piatra / 220
Furia lui Mandragor / 227

- În Delta Indusului / 234
 O revedere neașteptată / 237
 Dragonul / 249
 La mormântul călărețului dragonilor / 257
 Trădătorul Picior-de-Muscă / 268
 Mandragor află tot / 278
 Întoarcerea călărețului dragonilor / 283
 Numai minciuni / 291
 Ochi în ochi / 299
 Răpirea / 304
 În cuibul păsării uriașe / 311
 Urma pierdută / 318
 O vatră veche / 323
 Mănăstirea / 334
 Raportul șobolăniței / 346
 Pietrișu are de lucru / 351
 Burr-burr-chan / 353
 Rămas-bun și la drum! / 361
 Urmăritorii / 371
 Hotarul Cerului / 374
 Ochiul lunii / 383
 Peștera dragonilor / 391
 Nu / 403
 Prizonierul / 405
 Planul / 412
 Spionul înșelat / 420
 Un lustru pentru vânătoare / 426
 Sfârșitul lui Mandragor / 432
 Rugămintea gnomului / 442
 Un dragon se trezește / 451
 Și acum? / 457
 Înapoi / 461
 Vești bune / 473

VEȘTI RELE

Nu se deslușea nicio mișcare în Valea Dragonilor. Fâșiile de ceață aduse de vânt dinspre mare se pierdeau printre munți. Păsărelele ciripeau înfundat prin pâcla umedă în timp ce soarele se ascundea în nori.

O șobolăniță apărui, gonind la vale. Se împiedică și făcu o tumbă fără voie, dar se dezmetici repede.

– Și le-am spus eu... bombăni ea mai mult pentru sine. De parcă nu le-aș fi spus! Cu nasul ei ascuțit, adulmecă în jur, apoi ciuli urechiușele și se repezi spre un pâlc de brazi strâmbi, care creșteau la poalele celui mai înalt dintre munți. Încă dinainte să înceapă iarna, bombăni șobolănița, încă dinainte să înceapă iarna am mirosit eu ceva, dar nu, n-au vrut să mă asculte. Aici cică se simt în siguranță. Auzi, în siguranță! Aiurea!

La rădăcina brazilor era întuneric, atât de întuneric că nici nu puteai zări crăpătura care se căsca în munte, înghițind fâșiile de ceață ca un gâtlej înfometat.

– Habar n-au de nimic, mormăi șobolănița în continuare. Tocmai asta e problema, habar n-au de nimic pe lumea asta. De nimic, de absolut nimic.

Mai privi o dată în jur, apoi dispăru în crăpătura care era de fapt intrarea într-o peșteră mare. Șobolănița țâșni, dar nu ajunsese prea departe. Cineva o apucase de coadă și o ridica în aer.

- Bună, Șobolino! Cu ce treburi pe aici?

Șobolina se întoarse să muște degetele blănoase care o țineau strâns, dar se alese doar cu câteva fire de păr de cobold, pe care le scuipă cu scârbă.

- Pucioaso! se răsti ea. Lasă-mă imediat jos, mâncătoare de ciuperci puțină la minte ce ești! N-am timp de glumele tale proaste de coboldă.

- N-ai timp? Pucioasa o puse pe Șobolina în palmă. Era o coboldă tânără, nu mai mare decât un pui de om, cu blana bălțată și cu ochi luminoși ca de pisică. Cum așa, Șobolino? Ce treburi atât de importante poți tu să ai? Ai nevoie de un dragon care să te apere de mâțele flămânde?

- Nu-i vorba de mâțe! șuieră Șobolina mânioasă.

Nu-i plăceau deloc cobolzii. Însă dragonii erau topiți după fețele lor păroase. Le făcea mare plăcere să le asculte cântecele ciudățele, mai ales când nu puteau să adoarmă. Iar când erau triști, nimeni nu-i putea consola mai bine decât un pierde-vară de cobold obraznic.

- Ei, dacă vrei cu tot dinadinsul să știi, atunci află că aduc vești rele, foarte rele, furnăi Șobolina. Dar i le voi spune doar lui Lung, în nici un caz ție!

- Vești rele? Ptiu, mucegaiță! Ce fel de vești rele? Întrebă Pucioasa scărpinându-se pe burtă.

- LASĂ-MĂ JOS! se rătoi Șobolina.

- Bine, bine. Pucioasa oftă și o lăsă pe Șobolina pe podeaua stâncoasă a peșterii. Dar să știi că încă doarme.

- Atunci o să-l trezesc eu! șuieră Șobolina și pătrunse mai adânc în peșteră spre locul unde licărea un foc albastru care alunga bezna și umezeala din măruntaiele muntelui.

Lângă foc dormea dragonul, ghemuit, cu capul pe labele din față. Coada lui zimțată se covrigise în jurul focului. Solzii îi luceau în lumina flăcărilor care aruncau o umbră mare pe peretele peșterii. Șobolina se repezi spre dragon, se cățără pe laba lui și îl ciupi de ureche.

- Lung! strigă ea. Scoală, Lung! Vin!

Dragonul își ridică somnoros capul și deschise ochii.

- A, tu ești, Șobolino? bolborosi el. Era puțin răgușit. Ce, a și apus soarele?

- Nu, dar tot trebuie să te scoli. Trebuie să-i trezești pe ceilalți! Șobolina sări de pe laba lui Lung și se agita încolo și încoace.

- Eu v-am spus, dar voi n-ați vrut să ascultați.

- Despre ce tot vorbește?

Dragonul se uită întrebător către Pucioasa, care venise și se așezase lângă foc, molfăind la niște rădăcini.

- Habar n-am! plescăi Pucioasa. De ceva vreme tot bate câmpii cu prostii. Ce poate să încapă în căpșorul ăla mic al ei?

- Nu zău? Șobolina aproape că se sufoca de furie. Asta, asta...

- N-o lua în serios, Șobolino! Lung se ridică, își întinse gâtul lung și se scutură. E prost dispusă pentru că ceața i-a umezit blana.

- Pe naiba! Șobolina îi aruncă Pucioasei o privire veninoasă. Cobolzii sunt mereu prost dispuși. De la răsăritul soarelui sunt pe picioare ca să vin să vă avertizez. Și cu ce mă aleg? Blănița cenușie i se zburli de furie. Cu tâmpeniile ei blănoase, cu asta mă aleg!

- Despre ce să ne avertizezi? Pucioasa aruncă cât colorurile rădăcinii pe care o ronțaise. Ascultă, măi ghemotoc de blană linsă, dacă nu încetezi să ne tot fierbi, o să-ți fac un nod marinăresc în coadă!

- Pucioaso!

Lung lovi cu laba în foc. Câteva scânteii albastre zburară și se stinseră în blana Pucioasei, asemenea unei ploii de stele.

- Da, bine! mârâi ea. Dar șobolănița asta are așa un dar să te scoată din minți cu toată vorbăria ei...

- Așa? Atunci ascultă bine ce spun! Șobolănița se ridică pe lăbuțele din spate și își dezveli dinții din față. Viiiin oaaameniiii! strigă atât de ascuțit că răsună întreaga peșteră. Vin oamenii! Știi tu ce înseamnă asta, coboldă păroasă, mâncătoare de ciuperci și scormonitoare prin frunziș putred?! Vin chiar aiiiiici!

Se lăsă o tăcere de moarte.

Pucioasa și Lung parcă împietriseră. Numai Șobolina tremura încă de mânie. Mustățile i se scuturau, iar coada îi zvâcnea încoace și încolo pe podeaua peșterii.

Primul se dezmetici Lung.

- Oamenii? Întrebă el aplecându-și gâtul și întinzând laba către Șobolina, care se cățără pe ea, cu o mină jignită.

Lung o ridică până în dreptul ochilor lui.

- Ești sigură? o întrebă.

- Cât se poate de sigură, răspunse șobolănița.

Lung lăsă capul în jos.

- Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple și asta, spuse el cu glasul stins. Sunt peste tot. Cred că sunt din ce în ce mai mulți.

Pucioasa era tot fără glas. Dintr-odată însă, sări în sus și scuipă în foc.

- Cu neputință! strigă ea. Aici nu e nimic care să le placă. Nimic-nimic!

- Fleoșc! Șobolănița se aplecă atât de tare, de era să cadă de pe gheara lui Lung. Nu mai vorbi prostii! Ai fost și tu printre oameni. Nu e nimic să nu le placă. Nu e nimic pe lume să nu vrea să aibă. Ce, ai și uitat?

- Da, da, bine! bombăni Pucioasa. Ai dreptate, sunt lacomi, vor totul numai pentru ei.

- Da, asta vor, încuviință șobolănița, și vă spun că acum se îndreaptă încoace.

Focul dragonului începu să pâlpaie, flăcările scăzură până când bezna le înghiți cu totul, precum un animal mare și negru. Un singur lucru putea stinge atât de repede focul lui Lung: tristețea. Dragonul suflă încet pe podeaua stâncoasă, și flăcările izbucniră din nou.

- Într-adevăr, Șobolino, tare proaste sunt veștile pe care ni le-ai adus, spuse Lung, lăsând-o să-i sară pe umăr, apoi se îndreptă spre ieșirea din grotă.

- Vino, Pucioaso, trebuie să-i trezim și pe ceilalți.

- Aoleu, ce-or să se mai bucure și ei, mârâi Pucioasa mângâindu-și blănița, apoi îl urmă pe Lung în ceața de afară.

ADUNARE ÎN PLOAIE

Barbă-Sură era cel mai bătrân dragon din vale. Trăise mai mult decât putea să-și amintescă. Solzii lui nu mai străluceau de mult, dar mai putea să scuipe flăcări, și cei mai tineri mergeau întotdeauna la el când aveau nevoie de un sfat. Lung îl trezi pe Barbă-Sură, în timp ce toți ceilalți dragoni se înghesuiau deja la intrarea în peștera acestuia. Soarele asfintise, și o noapte întunecată și ploioasă se lăsase peste vale.

Bătrânul dragon ieși din peșteră și privi fără chef către cer. Oasele îl dureau de la umezeală, iar frigul îi înțepenisise încheieturile. Ceilalți dragoni se dădură respectuos la o parte. Barbă-Sură își roti privile în jur. Nu lipsea nimeni, iar Pucioasa era singurul cobold care se afla acolo. Cu pași înceteți și greoi, se îndreptă prin iarba umedă spre o stâncă acoperită cu mușchi, care se ridica deasupra văii ca un cap de uriaș. Gâfâind, urcă pe stâncă și mai privi o dată în juru-i. Ceilalți dragoni îl urmăreau cu priviri de copii înfricoșați. Unii erau foarte tineri și nu cunoșteau decât acea vale, alții însă veneau de departe și își mai aminteau că lumea nu aparținuse dintotdeauna oamenilor.

Toți simțeau că se apropia o nenorocire și nădăduiau că Barbă-Sură o va îndepărta de ei. Dar acesta era bătrân și obosit.

– Urcă la mine, șobolane, spuse el cu glas răgușit. Povestește ce ai văzut și ai auzit!

Șobolănița escaladă repede stânca, apoi se cățăără pe coada lui Barbă-Sură și de acolo, pe spinarea lui. În liniștea nopții se auzeau numai susurul ploii și foșnetul vulpilor ieșite la vânătoare. Șobolănița își dresе vocea.

– Vin oamenii! strigă ea. Și-au trezit mașinăriile, le-au hrănit și s-au așternut la drum. La numai două zile depărtare de aici, își fac loc printre munți. Zânele i-au mai întârziat nițel, dar odată și odată tot vor ajunge aici, pentru că vor valea voastră.

Un suspin se ridică din mijlocul dragonilor, care se înghesuiseră și mai tare în jurul stâncii pe care stătea Barbă-Sură.

Lung se ținea mai deoparte. Pe spinarea lui, Pucioasa, care ronțăia la o ciupercă uscată, trase un șuierat.

– Zău așa, și șobolănița asta! Nu putea să le-o spună mai cu binișorul?

– Cum adică? strigă unul dintre dragoni. Ce vor aici? Doar au tot ce le trebuie acolo unde sunt ei.

– Nu au niciodată tot ce le trebuie, răspunse șobolănița.

– Să ne ascundem până or să plece înapoi, strigă alt dragon. Așa cum am făcut ori de câte ori se mai rățecea câte unul dintre ei pe aici. Sunt atât de orbi, că văd doar ce vor ei să vadă. Ne vor lua iar drept stânci, sau copaci căzuți.

Șobolănița dădu din cap.

– De când vă tot avertizez? țipă ea la ei. De o sută de ori v-am tot spus că oamenii pun ceva la cale. Dar voi,ăștia mari, nu vreți să ne ascultați pe noi,ăștia mai mici, nu-i așa? Vă ascundeți de oameni și nu vă interesează ce fac ei. Neamul meu nu e atât de prost. Noi mergem în casele lor, ascultăm ce vorbesc și așa am aflat ce au de gând cu valea voastră.

Șobolănița își mai dresе o dată glasul, apoi își șterse mustățile cenușii.

– Acum vrea iar să ne fiarbă, șopti Pucioasa în urechea lui Lung, dar el n-o băgă în seamă.

– Ce-or avea de gând? întrebă Barbă-Sură plictisit. Zi odată, șobolane!

Șobolănița își netezi din nou mustățile, nervos. Chiar nu era plăcut să aducă vești rele.

– Vor... vor să inunde valea voastră, răspunse cu glas șovăielnic. Aici nu va mai fi decât apă. Peșterile voastre vor fi toate sub apă, iar din toți copaciiăștia de aici, spuse arătând cu lăbuța împrejур, ei bine, din ei nu se vor mai vedea nici măcar vârfurile deasupra apei.

Dragonii o priveau încremeniți, fără să mai scoată o vorbă.

– Așa ceva nu e cu putință! izbucni unul dintre ei. Nimeni nu poate să facă așa ceva. Nici măcar noi, care suntem mult mai mari și mai puternici decât ei.

– Cu neputință? Șobolănița râse cu dispreț. Mai mari? Mai puternici? Voi chiar nu pricepeți nimic. Spune-le, Pucioaso!